

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžf/70/2015
Identifikačné číslo spisu:	4014200816
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:4014200816.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: JUKOSI, s.r.o., IČO: 36 784 087, so sídlom Michalská bašta č. 29, 940 01 Nové Zámky, zast.: Advokátska spoločnosť s.r.o., advokátskym spoločenstvom, IČO: 36 813 401, so sídlom Podzámska č. 32, 940 01 Nové Zámky, proti žalovanému: Daňový úrad Nitra, so sídlom Damborského č. 5, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. mája 2015 č.k. 11S/153/2014-63, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. mája 2015 č.k. 11S/153/2014-63 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Listom č. 9412401/5/3756407/2014 zo 06.08.2014 označeným ako Oznámenie (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 28) žalovaný ako prvostupňový finančný orgán konajúci v zmysle § 13 ods. 9 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Daňový poriadok“) oznámil žalobcovi, že jeho podanie označené ako Odvolanie proti rozhodnutiu DÚ Nitra, pobočka Nové Zámky, a doručené žalovanému elektronicky dňa 07.07.2014, ktoré je evidované pod č.: 6/17262203/2014 (ďalej len „daňové odvolanie“), považuje za nepodané.

Podľa § 13 ods. 9 Daňového poriadku v znení relevantnom na prejednávajúcu vec platí, že ak daňový subjekt nedostatky podania v požadovanom rozsahu odstráni v lehote určenej príslušným orgánom, považuje sa takéto podanie za podané bez nedostatkov v deň pôvodného podania. Ak daňový subjekt výzve príslušného orgánu nevyhoví v plnom rozsahu a v určenej lehote, považuje sa toto podanie za nepodané a príslušný orgán túto skutočnosť oznámi daňovému subjektu.

2. Napadnuté rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že žalobcovi bola zaslaná výzva zo 07.07.2014 (elektronicky doručená dňa 11.07.2014) na odstránenie nedostatkov jeho daňového odvolania (ďalej len „výzva“) tak, aby ho doplnil v zmysle ustanovenia § 72 ods. 4 písm. b) a d) Daňového poriadku, t.j. aby uviedol aj číslo rozhodnutia, proti ktorému odvolanie smeruje, navrhované zmeny alebo zrušenie dotknutého rozhodnutia. Súčasne bol žalobca vo výzve upozornený, že ak tejto výzve nevyhoví v požadovanom rozsahu a v určenej lehote, bude žalovaný podanie považovať za nepodané.

Na výzvu reagoval žalobca elektronickým podaním zo 14.07.2014 tak, že za dotknuté rozhodnutie označil Protokol na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu č. 9412401/5/1839108/2014 z 12.05.2014 (ďalej na účely rozsudku len „protokol“).

Podľa § 72 ods. 4 písm. b) a d) Daňového poriadku v citovanom znení odvolanie musí obsahovať okrem náležitostí podľa § 13 aj

b) číslo rozhodnutia, proti ktorému odvolanie smeruje,

d) dôkazy preukazujúce odôvodnenosť odvolania, ak sa v odvolaní nenamieta len rozpor s právnymi predpismi; ak je to možné, daňový subjekt predloží aj listinné dôkazy.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Nitre žalobu z 03.09.2014.

4. Krajský súd v Nitre ako prvostupňový súd preskúmal v rozsahu dôvodov žaloby na pojednávaní napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, podľa § 247 ods. 1 a nasl. O.s.p., pričom dospel k záveru, že v konaní žalovaného bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a preto napadnuté rozhodnutie podľa ust. 250j ods. 2 písm. e) O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

5. S poukazom na dotknuté ustanovenia Daňového poriadku krajský súd objasnil skutkový stav zachytený v spise žalovaného v nasledovnom rozsahu. Pre krajský súd bolo nepochybné, že žalobca podal daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 3. štvrtroku 2010, v ktorom si uplatnil nadmerný odpočet v sume 4.896,02 €.

Po vykonaní daňovej kontroly a prerokovaní protokolu dňa 18.06.2014 bol žalovaným dňa 19.06.2014 vydaný dodatočný platobný výmer č. 9412401/5/2933490/2014, ktorým žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty žalovaný nepriznal hore uvedený nadmerný odpočet a vyrubil mu vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 32.204,71 €.

6. Tiež krajský súd konštatoval, ako už bolo vyššie uvedené, že žalobca na výzvu žalovaného, aby doplnil svoje podanie označené ako odvolanie, reagoval podaním zo dňa 12.07.2014 (toto bolo žalovanému doručené dňa 15.07.2014), v ktorom okrem iného uviedol, že ide o protokol na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu zo dňa 12.05.2014 č. 9412401/5/1839108/2014, ktorý bol prerokovaný a doručený dňa 18.06.2014, o čom je spísaná zápisnica o ústnom pojednávaní zo dňa 18.06.2014 č. 9412401/5/ 2897276/2014.

7. S poukazom na dotknuté ustanovenie Daňového poriadku sa najskôr krajský súd zaoberal so súdnou preskúmateľnosťou úradného listu žalovaného, ktorým je napadnuté rozhodnutie vo veci samej.

Následne krajský súd vyslovil právny názor, že:

„Z administratívneho spisu, ktorý súdu predložil žalovaný, však vydanie viacerých rozhodnutí vo vzťahu k žalobcovi nevyplýva a ich vydanie netvrdil ani žalovaný. Pokiaľ teda správca dane vydal vo vzťahu k žalobcovi dňa 19.06.2014 jedno rozhodnutie (dodatočný platobný výmer) a žalobca v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie proti rozhodnutiu s uvedením dôvodov odvolania, z uvedeného možno podľa názoru súdu vyvodiť záver, že odvolanie žalobcu smeruje práve proti tomuto rozhodnutiu, nakoľko vydanie iného rozhodnutia nebolo preukázané a netvrdil to ani žalovaný. Takisto neuvedenie navrhovaných zmien alebo neuvedenie navrhovaného zrušenia rozhodnutia v podanom odvolaní nie je podľa názoru súdu takým nedostatkom, ktorý by znemožňoval správcovi dane, resp. odvolaciemu daňovému orgánu prejednať podané odvolanie.

S poukazom na obsah podania žalobcu zo dňa 02. 07. 2014 (odvolanie) a na tú skutočnosť, že vo vzťahu k žalobcovi správca dane nevydal v rovnakom období žiadne iné rozhodnutie, proti ktorému by bolo možné podať odvolanie, bolo na zvážení správcu dane, či vôbec bol daný dôvod na postup podľa ust. 13 ods. 8 vyššie citovaného zákona, teda na odstraňovanie nedostatkov tohto podania (odvolania), ktoré podľa názoru súdu bolo spôsobilé na prerokovanie vo veci samej.“

8. Preto sa krajský súd nestotožnil s právnym posúdením veci správcu dane, ale naopak jeho konanie označil za naplnenie skutkovej podstaty, ktorá je zakotvená v ustanovení § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p.

III.

Odvolanie žalovaného/ stanoviská

A)

9. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 05.06.2015 (č.l. 72) proti rozsudku krajského súdu žalovaný napriek požiadavke zákonodarcu zakotvenej v ustanovení § 205 O.s.p. výslovne neuviedol žiadny zo zákonom uznaných dôvodov odvolania. Preto odvolací súd musel v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotiť podané odvolanie podľa jeho obsahu (najmä s prihliadnutím na jednotlivé odvolacie námietky) nasledovne.

10. Odvolacie námietky a argumentácia žalovaného v stručnom prehľade:

- žalovaný nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu o relevancii uvedenia čísla rozhodnutia napadnutého odvolaním

o len vtedy, ak by správca dane vydal vo vzťahu k žalobcovi v rovnakom období viacero rozhodnutí, proti ktorým by bolo možné podať odvolanie,

o Daňový poriadok nerozlišuje, ktoré odvolanie má spĺňať zákonom stanovené náležitosti a ktoré nie,

- protokol a zápisnica nie sú rozhodnutia správcu dane, proti ktorým sa podáva odvolanie, a

- žalovaný postupoval v súlade s ustanovením § 3 ods. 1 Daňového poriadku.

11. Záverom žalovaný navrhol zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že zmení rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie.

B)

12. Zo stanoviska žalobcu z 22.06.2015 (č.l. 80) podaného prostredníctvom jeho právneho zástupcu vyplýva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom krajského súdu.

K námietkam, ktoré vzniesol žalovaný vo svojom odvolaní, poukázal žalobca na ním podanú žalobu, kde podrobne rozviedol po skutkovej aj právnej stránke žalobné, na ktorých zotrváva.

13. Záverom žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) a v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (viď § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

15. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v prejednávanej veci žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu správcu dane. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

16. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je v medziach uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p. prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a v takto vymedzenom rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009 či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

17. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či je nutné aplikovať na odvolanie žalobcu ako daňového subjektu za skutkových okolností, ako je vo veci samej, dotknuté ustanovenie Daňového poriadku.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

18. Najvyšší súd sa vzhľadom na obsah podania domnieva, že žalovaný svoje odvolanie oprel o námietku nesprávneho právneho posúdenia veci. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita nenaplnila zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení

§ 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr García Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

19. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

20. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

21. Medzi účastníkmi je najmä sporné, a tento záver aj nepochybne vyplýva z odvolacích námietok žalovaného, hoci žalovaným nie je *expresis verbis* v odvolaní explicitne vyjadrený odvolací dôvod, právne posúdenie veci. Za tejto situácie sa krajský súd stotožnil s právnymi závermi žalobcu o tom, že iné skutočnosti napomáhali identifikovať žalovanému predmet odvolania.

Ďalej Najvyšší súd súhlasí s odvolacou argumentáciou žalovaného pokiaľ, že na prejednávanú vec sa vzťahujú a súčasne sa musia aj aplikovať vždy základné zásady daňového konania vyjadrené v § 3 Daňového poriadku. Avšak Najvyšší súd nemôže súhlasiť s odvolacou argumentáciou žalovaného, že v prejednávanej veci bolo nutné postupovať výlučne iba pri aplikácii základnej zásady zakotvenej v ustanovení § 3 ods. 1 Daňového poriadku.

22. Najvyšší súd vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t.j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu meritorne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Preto s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

Z uvedeného dôvodu sa Najvyšší súd aj v tejto veci stotožňuje s právnym názorom vysloveným konajúcim senátom v obdobnej veci, a to prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu zo dňa 14. mája 2013 sp.zn. 1Sžp/1/2010, podľa ktorého (konajúci senát cituje v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. v rozsahu relevantnom pre odôvodnenie svojich nižšie vyslovených záverov, v podrobnostiach je text rozsudku zverejnený na internetovej stránke Najvyššieho súdu):

„Vo vzťahu k účelu a použiteľnosti jednotlivých procesných zásad vo všeobecnosti s odkazom na súčasné poznatky právnej vedy (R. Dworkin alebo R. Alexy) Najvyšší súd konštatuje, že správne konanie vrátane integrovaného povoľovania je ovládané viacerými zásadami. Uvedené procesné zásady majú svoje osobitné postavenie, lebo zakotvené v ústave, poprípade v predpise nižšej právnej sily (medzinárodný dohovor či zákon) alebo iba „objavené“ judikatúrou, tak z tejto pozície prenikajú vďaka

svojej nezameniteľnej podstate (idea maxima) do celého právneho odvetvia, lebo sú jeho východiskom, ako aj hraničným kritériom. Hoci je tiež nepochybné, že procesné zásady sú formulované veľmi abstraktne (tzn. aj všeobecne bez toho, aby vymedzovali konkrétne pravidlo správania), tak v tomto prípade neplatí starorímska zásada „*ius specialis derogat ius generalis*“, ale naopak sa dopĺňujú, poprípade v medzných situáciách jedna zásada ustúpi pred druhou. Preto zásady, a to aj správneho práva, slúžia ako hraničná pomôcka pre výklad (*reductio ad absurdum*) konkrétnej právnej úpravy (pravidla správania), lebo sa nepripúšťa, aby výklad právnej normy smeroval mimo sféru pôsobenia procesnej zásady.“

23. Samotný záver žalovaného o tom, že odvolanie je postihnuté vadou, t.j. že ide o neúplné podanie, ani krajský súd ani žalobca nespochybnili.

Avšak v prípade aplikácie ustanovenia § 13 Daňového poriadku na procesnú situáciu neúplného podania, v prejednávanej veci ide o nepostačujúce údaje v odvolaní žalobcu, hoci porovnaním textu odvolania sa nepochybne prijme záver, že smeruje proti dodatočnému platobnému výmeru (viď bod č. 25 nižšie), sa od žalovaného ako správcu dane vyžaduje prihliadať aj k ďalšej zásade zakotvenej v ustanovení § 3 ods. 2 Daňového poriadku.

Podľa § 3 ods. 2 Daňového poriadku v citovanom znení správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

Podľa § 3 ods. 1 Daňového poriadku v citovanom znení pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

24. Z obidvoch základných zásad potom pre prejednávanú vec nepochybne vyplýva, že správca dane musí dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov, t.j. aj žalobcu tým, že daňovú zásadu úzkej súčinnosti aplikuje na ustanovenie § 13 Daňového poriadku aj tým, že výklad pojmu „pre ktoré nie je spôsobilé na prerokovanie“ v situácii, kedy bolo v relevantnom časovom období po vykonanej daňovej kontrole vydané iba jedno a nezameniteľné daňové rozhodnutie a z obsahu daňového odvolania, ktoré je navyše nezameniteľne označené ako „Odvolanie proti rozhodnutiu DÚ Nitra, pobočka Nové Zámky“, a je možné cez citované texty jednoznačne určiť napadnuté rozhodnutie, je nutné daňový subjekt, ktorý na výzvu správcu oznámi, že jeho odvolanie smeruje proti protokolu, resp. zápisnici, opätovne v zmysle § 3 ods. 1 a 2 Daňového poriadku vyzvať, aby sa v stanovenej lehote vyjadril, či trvá na tomto predmete odvolania, proti ktorému Daňový poriadok odvolanie nepripúšťa.

Iba takýto postup správcu dane eliminuje možné evidentné omyly daňového subjektu.

25. V súvislosti s uvedeným právnym záverom Najvyšší súd poukazuje aj na obsah daňového odvolania (č.l. 9), kde žalobca doslovne cituje text dodatočného platobného výmeru podľa jeho jednotlivých strán a označených odsekov, o čom sa mohol žalovaný rovnako ako Najvyšší súd presvedčiť iba porovnaním týchto textov.

26. Preto Najvyšší súd musí potvrdiť, že krajský súd správne vyhodnotil skutkové zistenia s tým záverom, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané predčasne.

V.

27. Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalovaným uvádza, že žalovaný v rozpore so zákonom označil daňové odvolanie ako nepodané.

Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp.

nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, popri prípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

28. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na hore uvedené závery (čl. 1 ods. 1 ústavy), pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, popri prípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

29. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava daňového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného priestupkového spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

30. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo sa v tomto súdnom prieskume udialo. Podmienkou pre priznanie náhrady trov právneho zastúpenia je ich doloženie do spisu počas konania alebo dovychýšenie v 3 - dňovej lehote po vyhlásení rozsudku. V prípade iných trov konania úspešného žalobcu mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia.

Nakoľko si však žalobca svoje trovy konania nevyčísľil a ani ďalšie výdavky žalobcov neboli v súvislosti s odvolacím konaním zistené zo súdneho spisu (krycí list spisu krajského súdu určený na evidenciu zaplatených súdnych poplatkov), ich náhradu konajúci odvolací súd implicitne nepriznal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).